

sygn. akt XVII Ka 677/17

WYROK

W I M I E N I U

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lipca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w XVII Wydziale Karnym - Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący: SSO Anna Judejko

Protokolant: asystent sędziego Iga Rossa

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Kościanie Kornelii Romanowskiej - Suwiczak

po rozpoznaniu w dniu 14 lipca 2017 r.

sprawy **M. K.**

oskarżonego z art. 178a § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kościanie z dnia 10 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K 678/16

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uznając M. K. za winnego przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. popełnionego w sposób opisany w zarzucie, a nadto, że wina i społeczna szkodliwość czynu oskarżonego nie są znaczne, a okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, na podstawie art. 66 § 1 k.k. w zw. z art. 67 § 1 k.k. warunkowo umarza postępowanie w sprawie przeciwko oskarżonemu na okres 2 (dwóch) lat tytułem próby.

2. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych za wyjątkiem pojazdów mechanicznych objętych kategorią „C” i „CE” prawa jazdy na okres 1 (jednego) roku, przy czym na podstawie art. 63 § 4 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego zalicza okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 26 września 2016 r.

3. na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt. 7 k.k. i w zw. z art. 43a § 1 k.k. orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 3000 (trzech tysięcy) zł.

4. na podstawie art. 627 k.p.k. w zw. z art. 629 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. oraz art. 7 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. (Dz. U. 1983 r., nr 49, poz. 223 ze zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe za postępowanie przed I i II instancją, a nadto wymierza mu opłatę w kwocie 60 zł.

SSO Anna Judejko

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 10 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Kościanie w sprawie o sygnaturze akt II K 678/16 oskarżonego M. K. uznał za winnego przestępstwa z art. 178a § 1 k.k. i za przestępstwo to na podstawie art. 178a § 1 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, przy przyjęciu, że jedna stawka dzienna grzywny wynosi 20 (dwadzieścia) złotych. Ponadto na podstawie art. 42 § 2 k.k. orzekł względem oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, za wyjątkiem pojazdów mechanicznych objętych kategorią „C”

i „CE” na okres 3 (trzech) lat, zaliczając mu na podstawie art. 63 § 2 k.k. na poczet orzeczonego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 26 września 2016 r. Ponadto na podstawie art. 43a § 2 k.k. Sąd Rejonowy orzekł w stosunku do oskarżonego środki karny w postaci świadczenia pieniężnego w kwocie 5000 (pięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Wyrok w całości zaskarżył obrońca oskarżonego, zarzucając mu:

1. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest przepisu art. 53 § 1 k.k. polegającą na wymierzeniu oskarżonemu M. K. kary przekraczającej stopień winy, podczas gdy w pełni zasadne stałoby się warunkowe umorzenie wobec oskarżonego postępowania, względnie zastosowanie wobec jego osoby nadzwyczajnego złagodzenia kary;
2. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest przepisu art. 53 § 2 k.k. polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji motywacji i sposobu zachowania sprawcy, jego właściwości oraz warunków osobistych oraz sposobu życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowania po jego popełnieniu, podczas, gdy wskazane powyżej okoliczności, zachowania oraz właściwości uzasadniają orzeczenie wobec oskarżonego warunkowego umorzenia postępowania, względnie zastosowanie wobec jego osoby nadzwyczajnego złagodzenia kary;
3. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest przepisu art. 53 § 2 k.k. polegającą na nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji w pełni sytuacji osobistej oskarżonego związanej z chorobą córki N. K., u której rozpoznano guz ściany klatki piersiowej z obustronnymi przerzutami do płuc oraz związaną z tym opieką onkologiczną K. (...)w W.;
4. obrazę przepisów prawa materialnego, to jest przepisu art. 53 § 1 i 2 k.k. poprzez uznanie, iż konieczność wymierzenia oskarżonemu kary wynika z powszechności tego rodzaju przestępstw, podczas gdy okoliczności te nie mogą stanowić podstawy wymierzenia oskarżonemu kary, gdyż winny być to wyłącznie okoliczności, które ściśle odnoszą się do osoby oskarżonego i które dotyczą ściśle jego osoby;
5. obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia, to jest przepisu art. 399 § 1 k.p.k. polegającą na zaniechaniu przez Sąd zmiany kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu z wypełniającego przesłanki występku z przepisu art. 178 a § 1 k.k., na wypełniający przesłanki wykroczenia z przepisu art. 87 § 1 k.w., a to z uwagi na dokonany pomiar stężenia zawartości alkoholu we krwi oskarżonego, przyjęty oraz możliwy błąd urządzenia pomiarowego wynoszący +/- 0,02 mg/l oraz malejącą tendencją pomiarową stężenia alkoholu we krwi;
6. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść wydanego orzeczenia, to jest przepisu art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., polegającą na oddaleniu przez Sąd I instancji wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka A. K. oraz A. W., podczas, gdy przeprowadzenie tych dowodów było istotne dla niniejszego postępowania z punktu widzenia motywacji i sposobu zachowania sprawcy, jego właściwości oraz warunków osobistych oraz sposobu życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowania po jego popełnieniu;
7. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia polegający na uznaniu, iż wobec oskarżonego nie sposób zastosować instytucji warunkowego umorzenia postępowania, względnie nadzwyczajnego złagodzenia kary, podczas gdy:
 - a. pozostawanie przez oskarżonego głównym źródłem utrzymania córki N. K. i byłej żony;
 - b. wydatki ponoszone na córkę N. K., których główny element stanowiły dochody uzyskane przez oskarżonego;
 - c. nieznaczne świadczenie pielęgnacyjne uzyskiwane przez byłą żonę oskarżonego w związku z wykonywaniem swoich obowiązków zawodowych;
 - d. miesięczne koszty utrzymania córki oskarżonego;
 - e. charakter wykształcenia oskarżonego zakładający konieczność korzystania z pojazdu mechanicznego;

f. rozwiązanie z oskarżonym umowy o pracę oraz konieczność rozpoczęcia przez oskarżonego poszukiwania nowej pracy;

g. pozostawanie przez oskarżonego osobą bezrobotną

rodzące konieczność korzystania z pojazdu mechanicznego celem wykonywania w sposób należyty swoich obowiązków zawodowych i zarobkowych, w pełni uzasadniają zastosowanie jednej z dwóch wskazanych powyżej instytucji;

8. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia polegający na uznaniu, iż wobec oskarżonego nie sposób zastosować instytucji warunkowego umorzenia postępowania, względnie nadzwyczajnego złagodzenia kary, podczas, gdy okoliczności popełnienia przez oskarżonego czynu zabronionego, a w szczególności dotychczasowy charakter życia oskarżonego, rozwiązanie z oskarżonym umowy o pracę, pozostawanie oskarżonego w zasadzie głównym źródłem utrzymania córki i byłej żony oraz konieczność zapewnienia córce należytych środków utrzymania, w pełni uzasadnia zastosowanie jednej z dwóch wskazanych powyżej instytucji;

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia polegający na uznaniu, iż charakter czynu oskarżonego wyłącza możliwość zastosowania wobec jego osoby warunkowego umorzenia postępowania bądź nadzwyczajnego złagodzenia kary, podczas gdy brak jakichkolwiek zagrożeń związanych z prowadzeniem przez oskarżonego pojazdu mechanicznego oraz zatrzymanie oskarżonego nie z powodu stwierdzonych nieprawidłowości lecz wyłącznie w ramach rutynowej kontroli, w pełni uzasadniają zastosowanie jednej z dwóch wskazanych powyżej instytucji;

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia polegający na uznaniu, iż stan nietrzeźwości oskarżonego nie daje podstaw do zastosowania wobec jego osoby warunkowego umorzenia postępowania bądź nadzwyczajnego złagodzenia kary, podczas gdy nieznaczność tegoż stanu nietrzeźwości oraz brak jakichkolwiek zagrożeń spowodowanych przez oskarżonego w pełni uzasadnia skorzystanie z jednej z dwóch wskazanych powyżej instytucji;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia polegający na nieuwzględnieniu przez Sąd I instancji w pełni sytuacji osobistej oskarżonego związanej z chorobą córki N. K., u której rozpoznano guz ściany klatki piersiowej z obustronnymi przerzutami do płuc oraz związaną z tym opieką onkologiczną Kliniki (...) w W.;

4. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść tego orzeczenia polegający na uznaniu, iż jedyną okolicznością przemawiającą na korzyść oskarżonego jest fakt, iż przyznał się do winy oraz nie był wcześniej karany sędownie, podczas, gdy na korzyść oskarżonego przemawiają nadto motywacja i sposób zachowania, jego właściwości oraz warunki osobiste oraz sposób życia przed popełnieniem czynu zabronionego i zachowanie po jego popełnieniu.

5. rażąco niewspółmierność kary oraz środka karnego polegającą na niezastosowaniu wobec oskarżonego warunkowego umorzenia postępowania i wymierzenia środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na podstawie przepisu art. 67 § 3 k.k. w dolnych granicach zagrożenia, względnie niezastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary i orzeczenia wobec oskarżonego M. K. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia.

Przy tak sformułowanych zarzutach obrońca oskarżonego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku oraz warunkowe umorzenie wobec oskarżonego M. K. niniejszego postępowania oraz wymierzenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na podstawie przepisu art. 67 § 3 k.k. w dolnych granicach zagrożenia. Obrońca oskarżonego wystąpił także z wnioskami ewentualnymi o zmianę zaskarżonego wyroku oraz zastosowanie wobec oskarżonego M. K. nadzwyczajnego złagodzenia kary i orzeczenie wobec oskarżonego M. K. środka karnego w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w dolnych granicach ustawowego zagrożenia bądź uchylenie

zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Jednocześnie skarżący wniósł o zwolnienie oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów postępowania oraz od uiszczenia opłaty w postępowaniu odwoławczym.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego okazała się celowa, albowiem pozwoliła na dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego orzeczenia i w rezultacie poskutkowało jego zmianą, jednakże jedynie w zakresie odnoszącym się do wymiaru kary i środków karnych nałożonych na oskarżonego. Zarzuty i argumenty podniesione przez skarżącego nie podważyły bowiem w żaden sposób ustaleń Sądu Rejonowego w zakresie sprawstwa i winy oskarżonego.

Sąd Okręgowy pragnie podkreślić, iż w jego ocenie Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe, a następnie poprawnie ocenił zgromadzony materiał dowodowy uwzględniając reguły sformułowane w przepisach art. 4, 5 i 7 k.p.k., która to ocena jest oceną bezstronną, nie narusza granic oceny swobodnej, jest zgodna z zasadami wiedzy i doświadczeniem życiowym oraz nie zawiera błędów logicznych. Tok rozumowania oraz wnioski płynące z analizy dowodów zostały szczegółowo przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, które w pełni odpowiadało wymogom procesowym określonym w art. 424 k.p.k.

Sąd Okręgowy wreszcie nie dostrzegł uchybień wskazanych w art. 439 § 1 k.p.k., które powodowałyby konieczność uchylenia wyroku niezależnie od granic zaskarżenia. Nadto Sąd Okręgowy pragnie również zaznaczyć, że całkowicie aprobuje stanowisko Sądu Rejonowego co do przyjętej kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonemu.

Na wstępie wskazać należy, iż apelacja sporządzona przez profesjonalnego pełnomocnika została przygotowana w sposób, który z metodologicznego punktu widzenia uznać należy za nieprawidłowy. Obrońca oskarżonego w apelacji zarzuca wyrokowi Sądu I instancji zarówno błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia jak i obrazę prawa materialnego. Wskazać przy tym należy, że zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem Sądu Najwyższego w tej kwestii obraza prawa materialnego polega na jego wadliwym zastosowaniu w orzeczeniu, które oparte jest na trafnych i niekwestionowanych ustaleniach faktycznych. Nie można więc mówić o obrazie prawa materialnego w sytuacji, gdy wadliwość orzeczenia w tym zakresie jest wynikiem błędnych ustaleń faktycznych, przyjętych za jego podstawę lub naruszenia przepisów procesowych. Formułowanie zatem tego zarzutu z jednoczesnym kwestionowaniem przepisów postępowania w tym samym zakresie jest nieskuteczne. (Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 6 lutego 2017 r., sygn. akt V KK 404/16, Legalis 1587132; zob. także Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 stycznia 2017 r., sygn. akt IV KK 430/16, Legalis 1576697.)

Jednocześnie wypada zauważyć, iż zgodnie z art. 423 § 1a k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w wypadku złożenia wniosku o uzasadnienie wyroku w części odnoszącej się do niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu, bądź też jedynie do rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu lub w części odnoszącej się do niektórych oskarżonych sąd może ograniczyć zakres uzasadnienia tylko do tych części wyroku, których wnioski dotyczą. Biorąc pod uwagę, iż wniosek obrońcy oskarżonego obejmował jedynie żądanie sporządzenia uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego z dnia 14 lipca 2017 r. wydanego w sprawie o sygn. akt XVII Ka 677/17 w zakresie rozstrzygnięcia zawartego w jego punkcie 1 odnoszącym się do warunkowego umorzenia postępowania na okres dwóch lat tytułem próby Sąd Okręgowy ograniczył sporządzenie uzasadnienia przedmiotowego wyroku jedynie do niniejszego rozstrzygnięcia.

Analiza apelacji obrońcy oskarżonego pozwala stwierdzić, iż głównym zarzutem skarżącego jest niewłaściwe – w jego ocenie - niezastosowanie w przypadku oskarżonego instytucji warunkowego umorzenia postępowania. W tym kontekście skarżący podnosi zarówno zarzuty odnoszące się do obrazy przepisów prawa materialnego, jak i błędów w ustaleniach faktycznych przyjętego za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia jak i wreszcie zarzut rażącej niewspółmierności kary i środka karnego.

Rażąca niewspółmierność wymierzonej kary zachodzi wtedy, gdy suma zastosowanych kar i środków karnych za przypisane przestępstwo nie uwzględnia należyście stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz nie realizuje w

wystarczającej mierze celu kary w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, z jednoczesnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych, jakie kara ma osiągnąć w stosunku do skazanego.

Jakkolwiek Sąd Okręgowy nie podziela części zarzutów wywiedzionych w niniejszej apelacji jednakże po przeanalizowaniu całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie i wynikających z niego okoliczności Sąd doszedł do wniosku, iż kara orzeczona wobec oskarżonego - nawet przy uwzględnieniu, że Sąd I instancji poprzestał na karze grzywny, a orzeczone środki karne orzekł w najniższym dopuszczalnym przez prawo wymiarze, wyłączając przy tym z orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych kategorii „C” i „E” - jawi się jako rażąco niewspółmierna.

W ocenie Sądu Okręgowego w realiach przedmiotowej sprawy Sąd I instancji powinien rozważyć możliwość warunkowego umorzenia postępowania. Zgodnie z art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Sąd I instancji wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że nie znalazł podstaw do warunkowego umorzenia postępowania w przedmiotowej sprawie. Sama jednak nagminność popełniania danego typu czynów, na którą powołuje się Sąd I instancji, nie może przesądzać o konieczności zastosowania wobec sprawcy wynikającej z przepisów – w przypadku skazania – surowej represji karnej niezależnie od indywidualnych okoliczności danej sprawy. Dla właściwego kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa i realizacji prewencji ogólnej wydany wyrok przede wszystkim powinien być sprawiedliwy, a zatem adekwatny do ustalonych w danej sprawie okoliczności podmiotowych i przedmiotowych rzutujących na określony stopień społecznej szkodliwości konkretnego czynu. Gdyby podzielić pogląd Sądu Rejonowego, że nagminność popełniania danych czynów wyłącza możliwość warunkowego umorzenia postępowania, prowadzić musiałoby to do wyłączenia co do zasady możliwości stosowania warunkowego umorzenia postępowania do jednej kategorii sprawców czynów zabronionych, tj. osób nietrzeźwych kierujących pojazdami niezależnie od indywidualnych okoliczności poszczególnych zdarzeń. Brak zaś ku temu podstawy prawnej. Jednocześnie stawiałoby to sprawców występku z art. 178a § 1 k.k. w sytuacji nieporównywalnie gorszej od osób dopuszczających się innych przestępstw o takim samym lub zbliżonym ustawowym zagrożeniu karą. Nagminność danego rodzaju przestępstw leży zaś poza zakresem woli sprawcy i w żaden sposób nie rzutuje na stopień społecznej szkodliwości indywidualnego czynu. O ile przy tym należy mieć na uwadze, że dopuszczenie się przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji poprzez prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości nie jest zachowaniem błahym, o tyle nie zawsze niesie ono za sobą znaczny ładunek społecznej szkodliwości. Istotnym jest przy tym, iż przepis art. 115 § 2 k.k. nakazuje przy ocenie stopnia społecznej szkodliwości czynu brać pod uwagę cały szereg czynników, tj. rodzaj i charakter naruszonego dobra, rozmiary wyrządzonej lub grożącej szkody, sposób i okoliczności popełnienia czynu, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, jak również postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień ich naruszenia.

Rozważając wymienione w wyżej zacytowanym przepisie art.66 k.k. przesłanki niezbędne do warunkowego umorzenia postępowania Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w przedmiotowej sprawie zostały one spełnione.

Wskazać zatem wypada, że okoliczności popełnienia czynu przypisanego oskarżonemu nie budzą wątpliwości. W tym zakresie Sąd Okręgowy nie podzielił tych zarzutów apelacji, w których obrońca kwestionuje stan nietrzeźwości oskarżonego i wskazuje na podstawy do zakwalifikowania jego zachowania jako wykroczenia z art.87§1 k.w. Przyznać wypada, że ilość alkoholu ustalona po zatrzymaniu oskarżonego w wydychanym przez niego powietrzu była niewielka, przy pierwszym badaniu wynosiła ona 0,26 mg/l, a więc 0,01 mg/l powyżej progu ustawowego, a w ostatnim badaniu przeprowadzonym na komendzie wynosiła już 0,21 mg/l. Zauważyć przy tym należy, iż wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego tzw. próg błędu przedmiotowego urządzenia wynosi 0,01 mg/l, a nie jak twierdzi obrońca 0,02 mg/l, na co jednoznacznie wskazuje świadectwo wzorcowania przedmiotowego urządzenia (k. 9). Nawet jednak gdyby przyjąć, przy uwzględnieniu wskazanego w świadectwie wzorcowania współczynnika błędu pomiaru 0,01 mg/l, że w momencie

badania poziom alkoholu w wydychanym przez oskarżonego powietrzu mógł faktycznie nie przekraczać wskazanego w art.115 §16 k.k. ustawowego progu 0,25 mg/l, po przekroczeniu którego dopiero przyjmuje się stan nietrzeźwości, to był to stan w momencie badania, przy czym poziom alkoholu u oskarżonego wykazywał tendencję spadkową. Nie ulega zatem wątpliwości, że analizując czas wstecz od momentu badania oskarżonego poziom alkoholu w jego organizmie musiał być wyższy, a zatem przekraczać wskazany wyżej próg. Tym bardziej, że z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż prowadził samochód od godziny 5.40, a pierwsze badanie miało miejsce o godzinie 6.05. Nie sposób przy tym uznać, zważywszy na fakt, że oskarżony spożywał piwo w ilości trzech butelek półlitrowych do godzin późnowieczornych, a pojazd prowadził następnego dnia w godzinach wczesnoporannych, że nie miał on podstaw aby sądzić, iż w jego organizmie jest obecny jeszcze alkohol. Powszechnie wiadomo, że w takich okolicznościach alkohol może nie zostać jeszcze wyeliminowany z organizmu. Oskarżony zatem co najmniej musiał dopuszczać taką ewentualność i zamiarem ewentualnym obejmować i godzić się, że prowadząc w takim stanie samochód dopuszcza się przestępstwa. Oznacza to, iż oskarżony wyczerpał swym zachowaniem znamiona zarówno strony przedmiotowej jaki podmiotowej przestępstwa z art. art. 178a § 1 k.k. Sąd Okręgowy nie znalazł zatem podstaw do zmiany przedmiotowej kwalifikacji prawnej przypisanego oskarżonemu czynu.

Jednocześnie wskazane wyżej okoliczności - jak nieznaczne przekroczenie progu nietrzeźwości, tendencja spadkowa poziomu alkoholu w organizmie oskarżonego, a także dopuszczenie się przestępstwa z zamiarem ewentualnym, a nie bezpośrednim nie mogły pozostać bez wpływu na ocenę stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który w świetle tych okoliczności, w ocenie Sądu Okręgowego, nie był znaczny. Oskarżony nadto nie był wcześniej karany, a jego postawa oraz dotychczasowy ustabilizowany sposób życia, zaangażowanie w opiekę nad chorym dzieckiem, uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni kolejnego przestępstwa.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd Okręgowy uwzględnił zarzuty apelacji obrońcy w zakresie wskazującym na zaistnienie w przedmiotowej sprawie podstaw do warunkowego umorzenia postępowania i w konsekwencji uwzględnił pierwszy z wniosków sformułowanych w apelacji warunkowo umarzając wobec oskarżonego postępowanie. Zważywszy przy tym, że spożywanie alkoholu generalnie zwiększa ryzyko w prognozowaniu zachowania sprawcy, oskarżony zaś zdecydował się na jazdę samochodem po wypiciu poprzedniego dnia dość dużej ilości alkoholu, Sąd Okręgowy uznał, że dla właściwej kontroli i zweryfikowania ustalonej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy konieczne będzie poddanie go dwuletniemu okresowi próby. W konsekwencji Sąd Okręgowy orzekł, jak w punkcie 1 wyroku. Pozostałe orzeczenia, co do których skarżący nie wnosil o ich uzasadnienie, wynikają z decyzji o warunkowym umorzeniu postępowania i przepisów regulujących tą instytucję.

O kosztach postępowania w sprawie orzeczono na podstawie przepisów powołanych w punkcie 4.

SSO Anna Judejko